

 Sjedila sam u španskoj Alhambra džamiji u Granadi, i posmatrala sam slova koja su bila ispisana na zidovima. To je bilo najljepše pismo koje sam ikada vidjela. "Koji je to jezik?" upitala sam španskog vodica?. "Arapski" odgovorio je.
 Sljedeći dan, kada me je on pitao na kojem jeziku šelim da uzmem knjigu o svojoj posjeti španiji, odgovorila sam "na arapskom". "Arapskom?" upita me iznenađeno. "Govorite li arapski?" "Ne," odgovorih. "Ali možete mi dati i jednu na engleskom."

 Do kraja moga putovanja po španiji skupila sam punu torbu knjiga na arapskom o mjestima koje sam posjetila. Torba je tako bila puna, da sam izvadila odjeću da bi knjige mogle stati unutra. Te knjige sam cijenila kao da su bile od zlata. Ja bi ih otvorio svaku noć i posmatrala sam slova tog jezika koja su tekla preko stranica. Zamislih sebe da i ja umijem pisati tako lijepim pismom i poželih misliti da mora nešto postojati vrijedno u toj kulturi koja je proizvela tako lijepo pismo. Obećah sama sebi da ću poželjeti izužavati ovaj jezik kada poćnem sa studijom na jesen.

 Samo prije dva mjeseca, napustila sam svoju porodicu u lowi da bih sama poduzela putovanje kroz Evropu. Bilo mi je samo 16 godina i u septembru te godina trebala sam da zapoćnem studije na "Northwestern University". Ali ja sam prvo htjela da "vidim nešto od svijeta." Barem sam ovo rekla svojoj porodici i prijateljima. U stvarnosti, traćila sam odgovore na pitanja ćivota. Nekoliko mjeseci ranije napustila sam crkvu i nisam znala kome da se okrenem. Uvijek sam se protivila onome ćemu su me ućili, ali nisu mi bile poznate nikakve alternative.

 Kada odrastete u zapadnoj Americi ne možete sebi priućiti nikakve nedoumice - ili ćeć biti dio crkve ili ne. Ali ja sam slutila da mora postojati nešto drugo. Svoje putovanje po Evropi zapoćela sam sa ovom namjerom - da pronaćem to 'nećto drugo'.

 U mojoj crkvi nam nije bilo dozvoljeno da se molimo Bogu. Jedino ćto je bilo u redu, bila je molitva Isusu i nada da će on te molitve 'prosljediti dalje'. Automatski sam osjećala da je to pogrećno i ja sam, bez da sam ikome ićta rekla, potajno se molila "Bogu." Iz svog srca sam bila ubjećena da se samo Bogu upućuju molitve. Ali osjećala sam se krivom jer to nije bilo ono ćemu me je moja crkva ućila. I napokon, mnogo me je zbunjivalo kako da postupam u stvarima svakodnevnog ćivota.

 Savjesno sam ićila svake nedjelje u crkvu i bila sam veoma iskrena u slijecanju onoga ćto bih tamo naućila. Ali bila sam zbunjena kada bih vidjela da se ljudi tokom hefte drugaćije ponaćaju. Zar ne postoje pravila ponaćanja tokom hefte? Traćila sam nekakav prirućnik kako da se ponaćam, ali... nisam nićta naćila. Postoje 10 zapovjesti, ali one govore o stvarima koje su same po sebi jasne; zabrana ubijanja, kraće i laći. Pored toga nema nikakvih uputstava kako se ponaćati u svakodnevnom ćivotu. Sve ćto sam znala bilo je: moćda je pogrećno nositi mini-suknje prilikom posjete crkvi i da sigurno nije u redu ići na vjersku pouku samo zbog toga ćto se tamo nalaze lijepi momci.

 Jednog dana sam ućila u kuću svog ućitelja i vidjela sam na jednoj rafi mnoge Biblije. Upitala sam ga ćta to znaći. "To su razlićite verzije Biblije," odgovorio je on. Njega izgleda nije smetalo ćto postoje brojne verzije te knjige. Ali mene jeste. Neke su bile od drugih do te mjere razlićite da su pojedina poglavlja nedostajala. Ovo me je jako zbunilo.

 Na univerzitet sam se vratila puna razoćarenja, jer u Evropi

nisam nađla odgovore kojima sam se nadala. Ali u sebi sam imala poleta da naučim jezik sa kojim sa se tamo susrela - arapski. Ironija je da sam u Alhambri posmatrala odgovore na pitanja koje sam trađila. Ali trebalo mi je dvije godine da ovo shvatim.

 Prva stvar koju sam uradila kada sam pristigla na univerzitet je bilo to da sam se upisala na kurs arapskog. Bila sam jedna od troje učenika u ovom krajnje omrđenom kursu. Udubila sam se u studije arapskog sa takvom ozbiljnošću da je moj profesor bio zbunjen. Zadaće sam pisala sa kaligrafskom olovkom. Iđla sam u mahale Chicaga gdje žive arapi, samo da vidim kako se "Coca-Cola" piše na arapskom. U međuvremenu pribliđavao se je kraj moje druge godine studija i ja sam se igrala sa pomiđlju da započnem studirati Bliskoistoćne nauke. Upisala sam se u neke kursve koji su izučavali tu regiju. U jednom kursu tema je bila Kur'an.

 Jedne noći sam otvorila Kur'an da uradim "domaću zadaću" i nisam mogla prestati da ga čitam. Bilo je kao da sam izabrala dobar roman. Pomislila sam u sebi: "Ovo je prava stvar. Ovo je u đta sam uvijek vjerovala. Ovdje su odgovori na sva moja pitanja kako da se ponađam u toku hefte i ovdje je poruka jasna da postoji samo jedan Bog."

 Sve je tako bilo skladno. Bila sam ushićena, jer je tu bilo sadržano sve u đta sam vjerovala. I ono za čima sam đudila. Sljedeći dan sam otiđla na čas i upitala sam profesora da mi kađe ime pisca ove knjige da bih mogla pročitati još više njegovih knjiga. U knjizi koju sam čitala bilo je napisano neko ime. Mislila sam da je to pisac te knjige, slićno evanđeljima koja imaju različite pisce.

 Moj profesor me je obavjestio da to ime nije bilo ime autora nego prevodioca jer "prema muslimanima niko nije napisao tu knjigu. Kuran je prema NJIMA (misleći na muslimane, on je bio krđćanin) Bođja rijeć i nije bio promjenjen od kada je napisan." Ne treba reći da me je ovo duboko dojmilo. Poslije ovoga nastavila sam učiti arapski sa još većim elanom, a pored toga počela sam da učim o Islamu.

 Moju zavrđnu godinu studiranja konaćno sam otiđla u Egipat da nastavim studije. Moje najdrađe mjesto tamo postao je "islamski Kairo", gdje su mi đamije davale osjećaj lagodnosti i pođtovanja. Osjećala sam da boravak u njima daje osjećaj Allahove ljepote i moći. I kao i uvijek učivala sam posmatrati lijepe kaligrafije na zidovima.

 Jednog dana jedan prijatelj me upita zbog čega ne prećem na Islam ako ga toliko volim. "Ali ja sam već muslimanka," rekoh mu. Moj odgovor me je samu iznenadio. Ali onda sam shvatila da je to samo stvar logike i zdravog razuma. Islam daje smisao stvarima. Islam me inspiriđe. Bila sam ubješena da je Islam istina. Zbog čega moram preći na Islam? Moj prijatelj mi reće da je dovoljno da izgovorim šehadet pred dva muslimanska svjedoka. Tako sam i uradila. Ali kada su mi dali tapiju da sam muslimanka, ja sam je stavila među svoje druge dokumente. Jer ja sam uvijek bila muslimanka. Ne treba mi komad hartije na zidu da mi to potvrdi. To sam znala onog trenutka kada sam uzela Kuran u ruke. Kada sam ga otvorila, osjećala sam se kao da sam našla svoju davno izgubljenu porodicu. Umjesto tapije da sam muslimanka na mom zidu visi slika Alhambre.

 Preveo: Sejfudin

 http://www.islamfortoday.com/karimaburns.htm